

KARITSAN VILLAA

Savusaunan lauteitten alta sinut löydettiin: kapaloon käärittiin.

Niin isäsi kertoi ja äitisi hymyili. Naapurin naiset rotia leipoi
ja pyhissä pirtissä kävivät.

Pappi jokea sauvoi ja suon yli sivakoi.

Kirjoihinsa sinut sompiolaiseksi,
oman elämäsi sankariksi ja mettäveren perijäksi,
nimesi ja siunasi.

Kuukkeli oli kummina

kettu keinun kiikuttajana

ja kurki kairalle kuulutti:

”Lapsi on salolle syntynyt!”

Aamun aurinko kotiveräjän kultasi.

Asuntolakoulun pulpetin päällä puukstaavit pänttäsit ja neuvoksi otit.

Ei silloin voitu puhua perheestä erottamisesta vaan piti tuntea sen merkitys.

Eikä taival aina suonutkaan sileää myötäkarvaa, mutta sinä taisit.

Ruotsin maan ja etelän tehtaat,

jokivarsien uitot ja suuret savotat.

Kokinapulaisena tai tukkisuman selvittäjänä.

Ettomettän kävijänä ja siulan vartijana.

Monasti pirtin ovea suljit ja avasit.

Useat parit vieläkin kenkiä kuluu

ja aina ne uudetkin eteenpäin vievät

sitä kutsua kuullen.

Tämä mittaamaton luonnon monimuotoisuus.

se on sinun, sompiolaisen,

sydämesi rikkauden lähde.

Sinisellä taivaalla on karitsan villaa. Sinä rukoilet.

KAISA RISSANEN

Runo on kirjoitettu Sompio-seuran 50-vuotisjuhlaan.